

Boj proti Cerkvi so začeli radičevci na shodih in v časopisju. Zakaj? Zato, ker jih hrvaški škofje niso ubogali, da bi po cerkvah agitirali za radičevce. Na vsak način so hoteli vero izrabljati za svojo politiko. Ker pa hrvaški škofje čuvajo vero nad vse in je ne pustijo strankarsko izrabljati, so radičevci napovedali boj Cerkvi.

Mostove sporazuma zida bivši samostojni demokrat Savčič, ki je razpravljaval o sporazumu med Hrvati in Srbi z vsemi voditelji sedanje vladine skupine. Bil je tudi pri kralju. Pribičević pa je takoj izjavil, da Savčič ne govori v njegovem imenu. To je izjavil, ker so začeli Hrvati sumiti nad »zvestobo« Pribičevića.

Radičevci so izvršili političen uboj! Na shodu v Cetinogradu so radičevci zaradi vzklika »Živel dr. Spa ho«, ki je voditelj muslimanov, na mestu zaklali dva muslimana. Eden radičevac je hotel posredovati, pa so tudi tega nahujskani radičevci pobili na tla. Pa tako vpijejo, da je političen umor — tak škandal, a jih sami počenjajo!

Mačkova blamaža v Pragi. Dr. Maček je šel s Predavcem v Prago, da bi prišel v stik z voditeljem angleške delavske stranke Macdonaldom. Ko pa je ta izvedel za Mačkovo namero, mu je dal sporočiti, da se ne mara z njim sestati in naj domači spor doma uredijo. Maček je sporočil, ko je prišel domov, da se o tem sestanku ne bo govorilo . . . Seveda ne, ker ga ni bilo!

*

V DRUGIH DRŽAVAH.

Kralj Zogu bi rad kronc! To se razume. Toda ta krona se nahaja v dunajski zastavljalnici. Zato je sedaj naprosil Mussolinija, da mu jo kupi. Bo, seveda bo, kdor je dal žezlo, naj da še krono!

Rumunija je dobila posojilo. Pogodba, ki jo je Rumunija spomladi sklenila z veliko angleško-francosko finančno skupino, je zdaj stopila v veljavo. In Rumunija je dobila nekaj milijard posojila.

Turčija jezna na Albanijo. Kemal paša je izjavil, da ne prizna Albanije in sedaj je dal odpoklicati svojega poslanika iz Albanije, češ, da ne mara nobene zveze s Zogujem. Turčija zameri Zoguju, ker je prevelik prijatelj Italije.

Madžarska bi rada kralja, to je stara stvar. Novo je le, da ga hoče kar na tihem kronati in to sedaj takoj, kadar bo pa čas, bodo pa to povedali. So pa oni, ki niso za to, prehitro izdali madžarsko namero in ne bo nič iz tega.

Nemčija in Amerika — prijatelji-cil? Zanimivo! Strogo tehniški uspeh — to je polet »Zeppelina« v Ameriko, je rodil izredno važno politično prijateljstvo med Nemčijo in Ameriko. To sicer Angležem ni nič prav, pa je Ameriki bolj všeč. Zato je Nemčija napram Angliji in Franciji že bolj pogumna in zahteva, da se od-

pravi finančno nadzorstvo nad Nemčijo.

Nemški general organizira Kitajsko. Bivši nemški general Ludendorff je dobil vabilo, naj pride kitajsko vojsko organizirati. Seveda bo šel. S tem se bo Nemčija zopet prikupila Ameriki, pa se bo zamerila — Japonski!

Pridi k nam Tvoje kraljestvo.

Od leta 1926 obhajamo zadnjo nedeljo meseca oktobra praznik Kristusa Kralja. Ta praznik naj bi spomnil vsako leto ves svet na veliko resnico, da je Kristus kot Bog in odrešenik sveta kralj vsakega človeškega srca, da je kralj družin, kralj narodov, kralj vsega človeštva. Da je vpeljala katoliška Cerkev ravno v naših časih ta praznik in zaklicala v ves svet resnico o Kristusu Kralju, moramo smatrati kot posebno delo božje previdnosti. Današnji svet tako zametuje Kristusa kot kralja, pa vendar tako zelo potrebuje Kristusa kot svojega kralja.

V sv. evangeliju, ki se čita na praznik Kristusa Kralja, je popisan prizor, ko stoji Kristus pred Pilatom in mu ta stavi vprašanje: »Kralj si?« Kristus mu odgovori: »Tako je, kralj sem. Jaz sem za to rojen in sem za to prišel na svet, da spričam resnico.« Prej pa je že povedal: »Moje kraljestvo ni od tega sveta.« Da, ne poteguje se Kristus za kraljeve krone in prestole tega sveta, a vendar je kralj, ker se mora ves svet ravnati po njegovih naukih in zapovedih, ki jih je oznanil.

Bilo je nekaj ur pozneje. Pilat pripelje ven pred svojo hišo Kristusa razbičanega, opljuvanega, oblečenega v škrlatni plašč, venčanega s trnjevo krono. In o tem Kristusu spregovori Pilat kakor navdahnjen od neke višje moči, kakor za ves svet in za vse čase: »Glejte, vaš kralj!« A kak učinek so imele te besede! Kako je završalo kakor silen vihar med ogromno množico judovskega ljudstva: »Proč, proč, križaj ga!« So željno pričakovali Judje kralja, ki jim je bil napovedan po prerokih. A živeli so v prepričanju, da jih bode ta kralj povišal v močno in slavno ljudstvo, ki bo gospodovalo drugim narodom, da jim bo ta kralj prinesel bogastvo, uživanje. A sedaj vidijo tu pred seboj Kristusa opljuvanega in kakor norca napravljenega, ubogega, da še skoro obleke nima na sebi, vsega raztepenega, resnega, žalostnega. In tega imenuje Pilat »njihovega kralja!« Ne, takega kralja oni nočejo, zato ogorčen krik: »Proč, proč; križaj ga!« In je to odločilo njihovo usodo. Ko je šel Kristus kmalu nato kot izvržek judovskega ljudstva v smrt in so ga nekatere jeruzalemske žene pomilovale, jim je rekel: »Ne

jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in svojimi otroki!«

Kako se je čez 37 let to izpolnilo! Ker so Judje še vedno sanjali o kralju, ki jim bo prinesel slavo, bogastvo, uživanje, so se zapletli z Rimljani v vojno. In kako se je grozno maščevala nad njimi želja po tem kralju. Bogati so hoteli biti, a sedaj, ko Rimljani oblegajo Jeruzalem, so ubogi, da nimajo ne vode, ne hrane, tako da jejo usnje, podgane, odpadke živali. Mož skriva pred ženo, žena pred možem zadnji grižljaj hrane, mati zakolje in speče lastnega otroka, da se še preživi nekaj dni. Uživanje so hoteli. Pa pridejo nad Jeruzalem grozni tedni, ko poživlja le strah in stiska, pride dan, ko sovražniki priderejo v mesto, pa je slišati le krik in jok ter smrtno stokanje onih, ki jih seka rimski meč in jih teptajo kopita rimskih konjev. Mogočen, slaven narod so hoteli biti in so zato zavržli Kristusa, a sedaj so ponižani, kot sužnji morajo med druge narode.

In od tedaj se je ponavljala ta žalostna slika v zgodovini že velikokrat in se ponavlja posebno pretresljivo tudi danes. Kako veliko je danes v življenju tistega naziranja, ki misli: »Le kolikor mogoče malo od Kristusa, ki uči uboštvo, resnost, ponižnost! Čim manj od njega, tem srečnejše, veselejše bode naše življenje.« Kako se danes razlega že med ogromnimi množicami besni krik velikega petka: »Proč, proč s tem!« Proč s tem kraljem Kristusom, ki zahteva, da ne hlepimo po bogastvu, ki zahteva, da premagujemo samega sebe, ki uči, da moramo biti ponižni.

In posledice? Ali je res prinesla veselje in srečo ona uživaželjnost, ki noče nič slišati o resnosti in premagovanju samega sebe? Ali je sreča uničeno in zapravljenost zdravje, ali je sreča vsa notranja praznosta in razdvojenost, ki izhaja iz takega življenja, ali je res sreča ono družinsko življenje, v katerem ne velja več Kristusova postava, temveč samo še ie strast? Ali je prinesel svetu srečo nebrzdani pohlep po premoženju in bogastvu? Ali je to sreča, če so na eni strani celi kupi mrtvega bogastva, a na drugi strani pomanjkanje, sovraštvo, če se radi tega pohlepa po bogastvu koljejo ljudje in se preliva kri? In če so danes narodi, ki zametujejo Kristusa Kralja zato, ker on ne uči samo: »Dajte cesarju, kar je cesarjevega«, temveč tudi: »In Bogu, kar je božjega«, pa nočejo priznati Kristusovih zahtev, ali je to sreča? Ali je sreča za narod in državo mladina, ki raste brez verske vzgoje, ali so sreča za narode in države zločini, ki jih je danes vedno več, ali so sreča notranji divji spori in revolucije, ali je sreča, če vstaja ljudstvo zoper ljudstvo, ali je sreča za ljudstvo vedno večje, že nekako noro oboroževanje, ali so sreča za vse človeštvo vse one grozne priprave, ki se delajo za prihodnje vojne?

Res, kako je danes treba, da bi svet priznal in se oklenil Kristusa kot kralja svojih duš in svojega življenja,

da bi pristal na zahteve Kristusove, da bi se zopet napolnil z njegovim duhom. Ves svet danes nehote čuti, da ni dobro z njim, vse danes govori in piše, kako bi se naj žalostne razmere izboljšale. Gotovo moramo o tem misliti in delati, gotovo so za to potrebne nove postave, a eno je tudi gotovo: razmere se bodo temeljito in trajno izboljšale še le, ko se bodo v duhu Kristusa Kralja izboljšale duše ljudi. Rešitev sveta je, če se bode oklenil ubogega, resnega, ponižnega Kristusa. Mi, ki verujemo v to Kristusovo kraljestvo, prosimo vneto vsak dan za sebe in za druge tega kraljestva z besedami: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!« Skrbimo, da se bodo naša srca vedno bolj uklanjala temu kraljestvu, skrbimo, da to kraljestvo pride vedno bolj v naše družine, v naše organizacije, v naše kraje, med naše ljudstvo. Razširjanje kraljestva Kristusovega je eno največjih del za ljudski blagor.

*

Iz Mehike. Krvavo nasilje nad katoličani traja naprej. V zadnjem času je bilo zopet ustreljenih 5 duhovnikov, ker so opravljali daritev sv. maše in pa še sedem drugih moških. Kljub vsemu temu pa se prebivalci v tej žalostni deželi zvesto oklepajo svoje vere in jo skušajo kolikor mogoče natanko izpolnjevati. Tako so imeli v zadnjem času okoli 500 duhovnih vaj. Udeležilo se je vsakih okoli 100 oseb in kjer so bile duhovne vaje samo za moške, je bilo udeležencev navadno okoli 200. Te duhovne vaje nas popolnoma spominjajo na stare krščanske čase. Udeleženci so bili v vedni nevarnosti, da jih zasledijo in vse pozaprejo. Zato so imeli duhovne vaje, ki so trajale vedno po tri dni, vsak dan na kakem dru-

gem prostoru. Včasih v kaki trgovini, včasih v kaki kleti ali kje drugod. Morali so imeti razpostavljene straže, imeli pripravljene lestvice iz vrvi, da bi v slučaju sile se vsaj nekateri lahko rešili. Ta pazljivost je pripomogla, da je policija zasačila zasačila samo ene duhovne vaje in vjela vseh 115 udeležencev. Kako so nam ti mehikanski katoličani lahko v krasen zgled! Kako cenijo oni svojo vero, kako se postavljajo celo v smrtno nevarnost, da se lahko udeležujejo dobrot, ki nam jih ponujajo! A mi, kako smo tako mrzli, tako gluhi, ko se nam te dobrote takorekoč ponujajo, a jih mi nočemo porabiti.

Služba božja na ladijah. Veliki angleški potniški parnik »Asturias« je nastavljal posebnega kaplana, ki oskrbuje na njem službo božjo in izvršuje dušeskrbje za katoličane, ki se ga poslužujejo. Tudi druge angleške parobrodne družbe so to že storile prej. Posnemati so jih začeli tudi nekateri francoski parniki. Tako se je na francoskem parniku »Majestic« služilo v preteklem letu 1927 sv. maš in se je razdelilo 4588 sv. obhajil!

Misijonski jubilej. Letos je preteklo 50 let, odkar so prišli v vzhodno Afriko kot misijonarji »beli očetje«. Takrat tam ni bilo nobenih kristjanov, letos je tam 451.647 katoličanov in 189.231 katehumenov, ki se pripravljajo na sv. krst. V celem je tam 11 škofov, katerim je podrejenih 450 belih očetov in 59 duhovnikov-domačinov, 115 bratov in 600 sester ter 4567 katehistov, t. j. pomočnikov, ki namesto misijonarjev poučujejo krščanski nauk. Misijonske šole obiskuje 172.000 otrok, v misijonskih bolnicah pa je dobilo dosedaj postrežbo 2.096.581 bolnikov. Gotovo veliko delo, ki ga naj Bog podpira s svojim blagoslovom tudi še naprej!

8135 z odhodom iz Rogatca ob 13.30 in prihodom v Grobelno ob 14.47, ter števil. 8142 z odhodom iz Grobelna ob 15.40 in prihodom v Rogatec ob 16.45. Z vpeljavo teh vlakov bo vpostavljena ugodnejša zveza na popoldanski potniški vlak proti Ljubljani in Mariboru ter na potniški vlak iz Ljubljane in na potniški in brzi vlak iz Maribora. Natančnejši vozni redi so razvidni pri potniških blagajnah.

Krvno maščevanje Macedoncev v Sloveniji. Preteklo soboto zjutraj so razkrili v Jesenicah grozovit umor. Ob cesti, ki pelje iz Jesenic proti državni meji, je našel finančni stražnik moško truplo. Umorjeni je bil ustreljen v glavo, prsi in trebuh. Poleg tega pa je imel še dva bodljaja v srce. Ker so pri umorjenem našli denarja 600 Din in potne listine, se je takoj sumilo, da je umor zgolj političen. Iz potnih listin se je dognalo, da je umorjeni neki visokošolec Ciril Hristovič, Macedonec. Iz dosedanjih preiskav se je dognalo, da mora tudi morilec biti Macedonec. Tako se je medsebojni pokolj Macedoncev, ki je v Sofiji in na Bolgarskem, prenesel tudi na Slovensko. Policija sedaj vestno zasleduje morilca.

Najprejznejši tat Slovenije — pod ključem! Julija meseca 1927 je iz mariborske kaznilnice pobegnil Ivan Pistotnik, ki bi imel še nekaj let odsedeti radi tatvin. Pričakovati je bilo, da bo znova začel s tem poslom. In res. Najprej se je podal na Pohorje in šel preko njega v Savinjsko dolino. Tam je ukradel iz neke kmetske hiše obleke in denarja. Nato pa preko Prevalj — v Avstrijo! V Avstriji je kradel na debelo v Velikovecu, Celovcu, Judenburgu, Grazu. V Eibiswaldu je celo tihotapcem — ukradel 60 kg saharina! Bogat se je vrnil v Jugoslavijo. Najprej je prepotoval skozi do bolgarske meje. Čez pa ni mogel. Vrnil se je v Slovenijo in kradel po Pohorju in drugod. V Št. Lovrencu je v neki kmetski hiši odnesel čez 8000 Din in razne dokumente. S temi je šel v Italijo. Od tam se je kmalu vrnil, ukradel v Šmarju pri Jelšah občinske pečate, si sam izstavil domovnico in delavsko knjižico. Z nekim znancem iz Poljčan se je hotel podati v Nemčijo. Prišla sta že v München. Tu so Pistotnika nagnali nazaj. Vrnil se je in kradel dalje. Konečno pa so ga v Ljubljani vendarle zasačili. Priznal je celo vrsto tatvin. Pistotnik je bil že v mladosti tat. A nihče ga ni prav posvaril, podučil in tako bo vse svoje življenje nosil — pokoro zanemarjene vzgoje!

Slovesna otvoritev ljubljanskega »Radio«. V Domžalah poleg Ljubljane je postavljena oddajna radio-postaja. Za slovenski narod je to velikega pomena, ker se potom te radio-postaje širi slovenska beseda in slovenska pesem širom sveta. Postajo vodi Prosvetna zveza v Ljubljani. Dne 29. t. m. je slovesna otvoritev te radio-postaje. Oni, ki so do 30 km okrog te postaje, poslušajo lahko

Matej Štraki, duh. svetnik in župnik v Št. Petru pri Mariboru umrl V nedeljo, dne 21. t. m., ob 6. uri na večer, je umrl v Št. Petru pri Mariboru tamošnji župnik, duh. svetnik Matej Štraki. Pokojni je bil rojen 1. septembra 1866 pri Sv. Križu pri Lju tomeru. Po dovršenih srednjih šolah je vstopil v bogoslovnico v Mariboru in je bil dne 25. julija 1890 ordiniran. Kaplanoval je v Gornji Radgoni od avgusta do novembra l. 1891, nato v Št. Ilju v Slov. gor. do septembra 1893, nakar je prišel v Maribor. V Mariboru je deloval ravno deset let. Bil je korni vikar in pozneje tudi uradnik v škofijski pisarni. Župnijo Št. Peter pri Mariboru je nastopil dne 22. novembra 1903. Vladal jo je torej ravno 25 let. In vladal jo je dobro. Bil je blagega značaja, dobrega srca, pa delaven v cerkvi in v javnem življenju za čast božjo in blagor ljudstva. Ves čas, še do zadnjih mesecev, je vzorno vodil domačo posojilnico, bil naklonjen katoliškim

organizacijam in skrben za vso župnijo kot za posameznika. Bil je poseben pospeševatelj cerkvenega petja. Letos ga je cerkvena oblast tudi odlikovala z naslovom duhovnega svetnika. — Pokopan je bil preteklo sredo ob 10. uri dopoldne ob veliki udeležbi duhovščine in ljudstva. In sedaj počiva njegovo truplo na Gori. Njegova duša pa naj poje z angelskimi zbori, saj je tako ljubila v življenju lepo cerkveno pesem!

Župnijo Teharje pri Celju je dobil tamošnji kaplan in provizor g. Pavel Vesenjāk.

Poljski kardinal Hlond v Jugoslaviji. Te dni pride poljski kardinal v Jugoslavijo, da obiše salezijanske zavode. Tudi on sam je namreč salezijanec.

Sprememba voznega reda na žel. progi Grobelno—Rogatec. Pričenši s 21. oktobrom t. l. dalje izostane na progi Grobelno—Rogatec meš. vlak števil. 8133, ki je odhajal iz Rogatca ob 12. 10 in prihajal v Grobelno ob 13.22, ter mešani vlak števil. 8138, ki je odhajal iz Grobelna ob 15.58 in prihajal v Rogatec ob 17.03. Namesto teh vlakov vozita od istega dne dalje dnevno redno mešana vlaka števil.